

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Enten - Eller. Anden del

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 3", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 3*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1997 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ee2-txt-shoot-id96c9ec37-eea7-4c25-882e-33ca4d0b19a3.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 3

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Vi ville nu see, hvorvidt det er lykkedes den Tid, der har tilintetgjort den romantiske Kjærlighed, at sætte noget bedre istedet. Først vil jeg dog angive Kjendtegnene paa den romantiske Kjærlighed. Man kunde med eet Ord sige, den er umiddelbar; at see hende og elske hende var eet, eller uagtet hun kun gjennem en Ridse af det tillukkede Jomfrubuurs Vindue saae ham en eneste Gang, saa elskede hun ham dog fra dette Øieblik, ham ene i hele Verden. Jeg burde nu vel egentlig efter Aftale her give Plads for nogle polemiske Udgydelsler, for derved hos Dig at befordre den Secretion af Galde, der er en nødvendig Betingelse for en sund og gavnlig Tilegnelse af hvad jeg har at sige. Imidlertid kan jeg dog ikke beslutte mig dertil, og det af to Grunde, deels fordi det i vor Tid er temmelig forslidt, og oprigtigt talt er det ubegribeligt, at Du i denne Henseende vil være med Strømmen, da Du ellers altid er imod; deels fordi jeg virkelig har bevaret en vis Tro paa Sandheden deraf, en vis Ærbødighed derfor, en vis Vemod derved. Jeg nævner derfor blot Løsnet til Din Polemik i denne Retning, Overskriften over en lille Opsats af Dig, empfindsame og ubegribelige Sympathier eller to Hjerters harmonia præstabilita. Hvad Goethe med saa megen Kunst i hans Wahlverwandschaften først har ladet os ahne i Naturens Billedsprog for siden at realisere i Aandens Verden, det er det vi her tale om, kun at Goethe har bestræbt sig for at motivere denne Tiltrækning gjennem en Succession af Momenter (maaskee for at vise Forskjellen mellem Aandens Liv og Natur-Livet) og ikke udhævet den Hurtighed, den forelskede Utaalmodighed og Bestemthed, hvormed det Sammenhørende søger sammen. Og er det dog ikke skjønt saaledes at tænke sig, at to Væsener ere bestemte for hinanden! Hvor ofte har man dog ikke en Trang til at gaae ud over den historiske Bevidsthed, en Længsel, en Hjemvee efter den Urskov, der ligger bag ved os, og faaer denne Længsel ikke dobbelt Betydning, naar dertil knytter sig Forestillingen om et andet Væsen, der ogsaa har sit Hjem i hine Egne. Ethvert Ægteskab, endog det, der er indgaaet efter besindigt Overlæg, har derfor en Trang til, idetmindste i enkelte Øieblikke at tænke sig en slig Forgrund. Og hvor skjønt er det ikke, at den Gud, der er Aand, tillige elsker den jordiske Kjærlighed. At der nu blandt Ægtefolk lyves meget i denne Henseende, det vil jeg gjerne indrømme Dig, og at Dine Observationer i denne Retning ofte have moret mig, men det Sande deri bør man ikke glemme. Maaskee tænker En og Anden, at det dog er bedre at have fuldkommen Raadighed i Valget af »sit Livs Ledsagerinde«, men en saadan Yttring røber en høi Grad af Bornerethed og taabelig Forstands Vigtighed, og ahner ikke, at den romantiske Kjærlighed er fri i sin Genialitet, og at netop denne Genialitet er det Store i den.